

Pas a desnivell

Parar la galta

Fa dies que no se sent parlar dels signants del *Manifiesto*. En realitat, només han donat la cara tres o quatre d'ells, entre centenars i centenars d'ofesos. La por als catalans (que ja se sap que som terrífics) va fer que la llista de noms no hagi estat publicada. Potser també hi ha contribuït la llargària, perquè més de dues mil signatures en fila índia —mai tan ben dit— ocuparien un espai ruïnós per a la premsa.

De tota manera, a desgrat dels silencis poc o molt parcials, no crec que els paladins de la colonització vitalícia s'estiguin quiets. Se suposa que els intel·lectuals han d'ésser observadors i hi ha una colla de coses que no els poden haver passat per alt. Com per exemple, les papereres públiques que va instal·lar el municipi, un gran nombre de les quals fou destruït de seguida, segurament degut a l'arrogància de portar una inscripció en català. O bé els rètols bilingües dels transports públics, on indicacions tan inofensives com «Sortida · Salida» han provocat les iras dels patriotes de les guerrilles urbanes infiltrades: en molts vehicles, la paraula «Sortida» ha estat esborrada, ratllant-la a punta de ganivet. O bé plaques indicadores de carrers, que han sofert destruccions si són escrites en la nostra llengua, tot i que una discreció plena de timidesa hagi procurat que a la vorera d'enfront s'hi conservi la placa en castellà. Els exemples es podrien multiplicar i es farien interminables, però hi ha deduccions que salten a la vista: si es tracta de la coexistència de dues comunitats lingüístiques, és evident que n'hi ha una que s'entesta a no mostrar-se tan civilitzada com l'altra. És clar que no és correcte generalitzar, perquè qualsevol idiota noctàmbul pot sortir a trenc de matina i lliurar-se impunement a les seves obsessions. Vist així, no passaria d'unes anècdotes desgraciades, d'uns fets aïllats que no arribarien a comprometre tota una comunitat.

Però hi ha més, i molt més greu. Han estat publicades notícies de mestres i de directors d'escola que han estat vexats per la seva pretensió d'aplicar unes normes sobre l'ensenyament del català, d'acord amb un Estatut que forma part de la Constitució. I algunes autoritats centrals que, fins i tot a ple dia, fa l'efecte que es valguin dels avantatges de la nocturnitat. El senyor José Martí, governador civil de Lleida, va posar una



multa al comerciant Llorens Cortina, per haver-se negat a parlar en castellà en l'acte d'homenatge als bombers voluntaris d'una població. El senyor Cortina havia iniciat el seu discurs en català, cosa ben natural si es té en compte que la sessió tenia lloc a La Poble de Segur. Una suposada senyora el va increpar, cominant-lo a parlar en castellà, i l'orador va negar-s'hi. El governador civil de Lleida, en virtut de l'article 260/1 de la *Ley de Régimen local*, va sancionar el senyor Llorens Cortina. Què deu dir aquest article? Però, a més, l'autoritat provincial va reblar el seu gest argumentant que el dissertador havia observat una *presunta conducta contra la disciplina de las buenas costumbres*. Bingo! Quina frase més bella! I altres fets que formarien tot un rosari per a les nostres oracions. A l'aeroport del Prat, dos taxistes foren apallissats per uns hipotètics col·legues seus, com a càstig per la insolència d'haver posat en català el rètol de «Lliure» als seus cotxes. Són coses conegudes, extretes de notes publicades als diaris. Com ara aquella reunió celebrada al Baix Llobregat, del Comitè executiu local d'un partit amb una llarga trajectòria de lluita

obrero i nacional. S'havia de discutir l'informe polític per a la pròxima conferència de l'organització i el militant Andreu Comella va intentar de prendre la paraula. En català, naturalment, perquè l'acte s'esdevenia a Viladecans. Però aleshores va aixecar-se un altre militant per a exigir-li que parlés en castellà i, en negar-s'hi en Comella, l'altre el va atacar a mossegades. Tal com sona i sense eufemismes: va mossegar-lo. El final de l'episodi convida a la meditació i a la penitència. Juan Ramos, diputat i membre directiu del partit, va arribar a la conclusió que «els militants de llengua catalana havien de tenir una mica més d'humilitat». És diàfan, existeix un repartiment de categories sagrades, a nosaltres ens toca d'ésser humils i a ells els correspon la supèrbia, per molt progressistes i molt d'esquerra que siguin. Tenim les galtes infladíssimes de tant parar-les, ara l'una, ara l'altra. S'ho apunten, tot això, els inspiradors dels *Manifiesto*? ¿Han pensat com reaccionarien si els mossegaven, els pegaven, els multaven i els perseguïen pel fet de parlar en castellà en qualsevol de les dues Castelles? ● PERE CALDERS